

ost
g-
zi-
is
li.
sz-

ros

KIS NAP

GYERMEK BÁL. (Lásd a 191. lapon.)

MATILD.

— Elbeszélés nagyobbacska lányok számára. —

(Folytatás.)

BOSZUSÁG megélesíté elméjét, a nehézségeket leküzdé s társainak csúfolódása következtében alig három hónap leforgása alatt az a hir terjedt el az intézetben, hogy Dörghey kisasszony tökéletesen megtanult olvasni s az írása is meglehető.

Le sem lehet írni a jó ezredes örömet, mikor megtudá, hogy kedves Matildja, imádott unokahuga az első tanév elteltével két szorgalmi érmet nyert.

— Két érmet, József! Két érmet, tudod-é? Barátom, mi sem nyertünk többet a csatatéren. Majd keretbe foglalod s az ágyam fölé akasztod, József!

— Igenis értem, ezredes uram. De csak úgy teszem meg, méltóságos uram, ha megígéri, hogy nem fogja elvenni az álmát; viszonzá a jó öreg katona.

Matild első rangu tanuló lett; csak hogy a góg sokat rontott jó tulajdonságain. Matildnak volt egy benső barátnéja, — mert az intézetben mindig kell birni benső barátnóval, — akivel együtt lehesen sirni vagy örvendezni s a titkokat megosztani.

Baróthy Klára, Matild barátnője, grófkisasszony volt; a tanulás nem igen esett jól neki, s daczára annak, hogy többször megpirongatták, mikor rosszul készítette el föladatát — ez mit sem fogott rajta. Dörghey Matilddal szoros barátságot kötött, ki részint vonzalomból, részint hiúságból elkészíté Klára feladatainak nagy részét.

Matild csodálkozott rajta, hogy törődhetik valaki ily keveset a szellemi sikerrel. (Mert így nevezte el a magáéit.) De azért Klára nem haragudott a Matild fölénye miatt. Ő gazdag kincsekben — gondolá Matild — én pedig tudományban vagyok az. Ily módon egyenlőség van közöttünk.

Birt ezen kívül Matild más előnnyel is barátnője fölött, az t. i. hogy szebb volt. Klára azonban, ki boldogságát csak a fogatban, a csipkében és gyémántban lelta föl, Matildot igen szerencsétlennek tartotta az ő csekélyke vagyonával, nem hogy még tőle valamit megirigyelt volna; s mivel még hozzá Matild tehetségeiből hasznót is húzott, esze ágában sem fordult meg az irigykedés. Baróthy grófné asszony is kellemes társaságnak tartván leánya barátnőjét, nem nézte rossz szemmel a köztük keletkezett baráti viszonyt. Többször meg is hívta Matildot, hogy birtokán töltsé el a szabadságos időket, s Matild könnyen kinyerte nagybátyja bele egyezését, ki ugys parancsként teljesítette unokahuga minden kívánságát.

E szoros barátság következtében Matild ép úgy részesült mind azokban az örömeinkben, szórakozásokban, melyeket egy nagy vagyon nyújt, s mint Klára, ő is ép úgy megkedvelte a főrangu köröket és nagyvilági életmódot, amely pedig szerény társadalmi állásához épen nem illett. A Matild szemei előtt lebegő példa a fényűzési és költekezési vágyat fejlesztették ki benne s elragadtatva a grófnénál élvezett fény, bőség és kényelemtől, nagybátyja is élénk részt vett örömeiben. A unokahuga által Baróthy grófnénál elért sike-

rek — szerinte — öreg napjait némileg bearanyozták. Fel is hívta leveleiben leánykáját, hogy tegye magát minél méltóbbá a grófné kegyeire.

Azonban a szabad napok sem tartottak örökké. Vissza kellett térni a remetekba — a leánykák így nevezték el az intézetet — s bőven hullott a köny az üde zöld pázsitra, melyet annyiszor tapostak le a zene vig hangjai mellett! Mennyi szeretett tárgynak mondtak Isten hozzádot, különösen a hattyuknak, e szép és kecses madaraknak, melyek reggelenként méltóságos evezéssel jöttek keresni a kastély kisasszonyaitól nekik hintett kalács morzsákat.

Mélyen fájlalva hagyták el mulatságuk szinterét, hogy azt az iskolával cseréljék föl. Némi kárpótlásul azonban az intézetben vissza idézték emlékezetükbe a multban élvezett gyönyöröket. Százszor és százszor emlegették a bálakat, melyeken tánczoltak, a szindarabokat, melyeket előadtak, a tűzijátékokat, a sétákat, melyekben résztvettek s a ruhákat, melyeket viseltek.

A többi kis növendékek szájátva, némelyek pedig irigységgel hallgatták ezeket a fényes leírásokat.

Milyen lehangoló volt ez azokra nézt, akik a szünet idején csak némi csekély szórakozásokban részesülhettek. Ezek azt kérdezték magokban, miért nem igyekezett atyjok vagy anyjok nekik is megszerezni azokat a mulatságokat, melyeket ez a két barátnő élvezett? Mert hisz ők is tudnak tánczolni, szindarabot játszani s mégis semmiben sem részesülni, ez igazságtalanság.

Több év folyt le így a Dörghey Matild életéből, megosztva a grófné házában élvezett mulatságok s a szorgalom útján szerzett kitüntetések között. A természet, mely pazon szórta rá a külső bájokat, ép oly arányban fejleszté szellemi képességeit is. A tánczban és énekben kitűnő volt; hangja, tiszta: csengő és hajlékony — szóval, Matildot tökéletes lénynek ismerték el. A grófné kifogyhatatlan volt dicséretében s leánya elé mindig példányképül állította. A két leány barátsága oly ismertté lőn, hogy »inséparables«, az elválhatlanok nevével nevezték el őket, mert mint az ily nevű zöld kis papagályok, ők sem tudtak ellenni egymás nélkül.

Azonban Matildra oly bánat várt, mely minden intézetbeli növendéket utolér. Ugyanis szivbeli barátnőjétől, Baróthy Klárától meg kellett válnia. Az öreg grófné kivette leányát az intézetből, mert elérte azt a kort, midőn a nagy világba való vezetése szükségessé vált, elérvén a tizenhét évet. Képzeltető, mily fájdalmas volt a két leánykának a végleges válás! Kivel osszák meg ezentúl titkaikat, örömeiket s bánatukat? Kivel fecsegni a fölött az ezer semmiség fölött, mely a növendék leányok legkomolyabb foglalkozását képezi? Kétség kívül volt Matildnak sok más társa, de szivbeli barátnője csak egy.

Matild az ő Klárijának elutazása után szintén oda akarta hagyni az intézetet s közölte is ezt nagybátyjával, ki öreg örmesterével komoly és részletes tárgyalásokba bocsátkozott e fölött.

— József, mondá bevezetésül, nem

is tudod még, hogy unoka hugomtól ma levelet kaptam.

— Ezredes uram, tán levélpapirostrom tentát parancsol?

— Mi végre? kérdé az ezredes.

— Hogy a kisasszonynak válaszoljon, mert hisz ezredes uram mindjárt szokott felelni.

— Nem, nem! Még most ne!

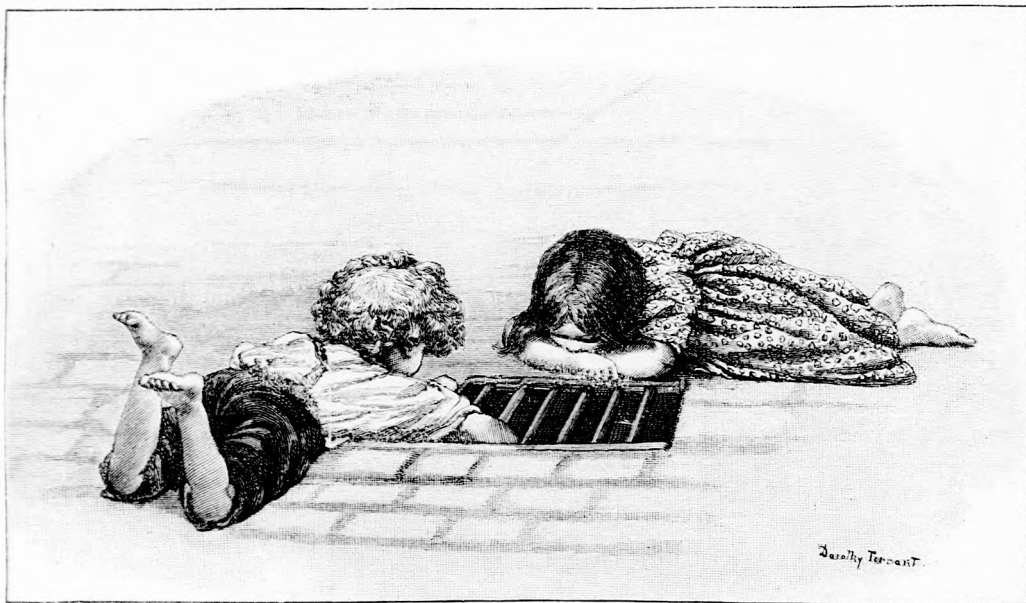
— Istenem, vitéz parancsnokom szomorú... csak nincs valami baj?

— Dehogy! Hanem látod József, ő irt nekem.

— Annál jobb, ha ezredesemnek ez örömet szerez!

— Örömet igen, de kér tőlem valamit....

— Annál jobb, parancsnokom, ha ...

A ROSTÉLY TITKA. (Lásd a 181. lapon.)

— Annál jobb! Annál jobb! Te egyebet sem tudsz mondani.

— Ezer kartács és ágyú golyóbis! Tehát annál rosszabb, ha így jobban tesszük ezredes uramnak!

— Ki mondja, hogy annál rosszabb? Sőt inkább roppant meg vagyok elégedve! Hanem azt nem tudom, mit fogsz te erre szólani, vén mormogó medve.

— Azt fogom mondani, amit parancsol vitézlő ezredes uram — mondá sértődve József, ezúttal is mint mindig, homlokához emelve a kezét.

— Hiszen tudom én, hogy te szeretted azt a kedves gyermeket!

— Ha szeretem-e? mondá József emelt hangon. Ha szeretem-é? Megvere-

kedném egy oroszlánnal, hogy kiragadjam a körmei közül.

— Köszönöm, hű vitézem, viszonzá Dörghey, megszorítva a vén huszár kezét. Nem kívánom, jó öregem, hogy ezt az áldozatot hozzád érte, mert nem tudom, ha tudnál-e úgy verekedni az oroszlánnal, mint a muszkával.

Ezen jó izütt nevetett az öreg katona.

— Hejh, de azért erre-arra forgós adta fogantatta — pattogott a jó öreg — mégis megmutatnám én...mondá. Megmutatnám én!...

— No, most már fogd be a szád és hallgasd meg, amit mondani akarok; — vágott bele Dörghey türelmetlenül.

— Parrrancs, ezredes uram!

— Nos tehát — kezdé Dörghey ezredes, Matild... Matild szeretne... szeretné elhagyni az intézetet.

József kiegyenesedett, egy felkiáltást fojtva el, mely ajkain ki akart törni, de a mely azután sóhajtságba ment át.

— Tudtam — mondá az ezredes, hogy ez nem fog neked tetszeni, hm... Bizonyos voltam benne.

— Nekem, ezredes uram... nekem!... de hiszen... én nem mondom... ellenkezőleg...

— Hallgass, viszonzá Dörghey. Matild vissza akar hozzám térni, irt is nekem olyan keserves levelet, hogy majd megrepeztette vele a szívemet... Szegény kicsike!

A hű szolga egy lépést tett előre s csipőre tévén kezét, előre nyújtott nyakkal, teljes odaadással hallgatta Matild panaszainak előadását. Mentül előbbre haladt az olvasásban az ezredes, József sóhaj-

tásai annál sűrűbben követték egymást, főleg mikor e sorokhoz ért:

»Mondja meg az én Józsefemnek, kedves bácsikám, hogy mennyire örvendének őt viszont látni, és hogy egy sipkát is himeztem neki.«

Nem tudta magát a hű katona tovább tartóztatni: sohajtása zokogásba fullt s az ezredessel együtt könyezett meghatottságában. Kitűzték tehát a napot s József maga ment megvinni a jó hirt Matildnak.

(Vége következik.)

A ROSTÉLY TITKA.

(Képpel a 180. lapon.)

»NÉZD csak, nézd csak Katicza:

De különös! Valj' mi a?

Vas ablak a kövezetben —

Ugyan hová nyílik a?

»Nézd, milyen mély, mily sötét!

Leemelem födelét,

Bele mászom és meglátom

Majd a földnek közepét.«

»Ne, az Istenért! Ne, ne!

Bandikám, ne szállj bele!

Jaj, ki tudja hova buknál...!

Ó maradj itt, ne menj le!«

»Ha bele nem bújok én,

Legalább benyúlok én,

S ha akadály van, kezemmel

Majd nagy lyukat fúrok én!«

»Ne Bandikám, jaj ne tedd!

Ki tudja, ott mi lehet?

Kiugrik egy mérges patkány

S megharapja kezedet!«

BABA-NÉGYLÁBUAK.

— Puma kölykök. —

(Képpel a 184—185. lapokon.)

A KÉRKEDŐ volnék és hivalkodó, úgy nevezném magamat, mint a hogy itt a hazánkban sokszor neveznek: amerikai oroszlán. De hát én jól tudom, hogy a dicsekvés nem szép dolog, kivált fiatalnak, azért hát nem is mondom. De az már csakugyan igaz, hogy szegről-végről valami atyafiságban vagyunk a híres állatkirállyal, és az is igaz, hogy két nevünk van: az egyik a *puma*, a másik a *kuguár*. Nekem jobban tetszik az előbbi és hallottam, hogy állatkertekben, menazseriákban is puma néven mutogatják elfogott és megszelidített atyámfiait. Talán ti is láttatok már ilyet.

Mert habár a tudósok a ragadozó fenevadak közé soroznak is minket, azért mi pumák mégsem vagyunk afféle rettenetes, fékezhetetlen, dühöngő jószágok. Én ugyan egy csöppet sem kívánkozom rá, hogy ketrecben tartsanak; de a kit közülünk egészen fiatalon fognak el, az mihamar bele törődik a sorsába és megszelidül. A míg fiatal, úgy eljátszik holmi fa golyóval, mint macska a gombolyaggal, az pedig már csak ártatlan multság, ugy-e? De még később is körülbelül úgy viseli magát, mint a cicca: nyájas, hizelkedő, kedélyesen dorombol, mikor meg van elégedve, és ragaszkodást is tanusít azok iránt, a kik gondját viselik és jól bánnak vele.

Többet már csak nem kívánhatok ragadozó fenevadtól?

Persze, mi kissé másfélék vagyunk, a kik itthon szabadon élünk Amerikában.

Régezte el volt terjedve a familiánk egész Amerikában, az északi részben épen úgy, mint a déliben. Az észak amerikai részekből az emberek már jóformán egészen kipusztítottak, de Dél-Amerikában még sokan vagyunk, aminek én nagyon örvendek, ámbár megvallom, olyan hírt is hallottam, hogy az emberek meg egy csöppet sem örvendenek rajta s meglehetősen rossz hirben állunk. Azt mondják rólunk, hogy sok kárt okozunk a gazdáknak, elpusztítjuk juhaikat, marháikat, ami bizony megesik, mert nem tagadhatom, a jó bárány- és borju-pecsenyét nagyon szeretjük s ha épen hozzá juthatunk, nem is szalasztjuk el az alkalmát, hanem nyakon csipjük a prédát.

Csak az kár, hogy ebben sokszor megzavarnak, mert az emberek nem valami nagyon félnek tőlünk. Ha valahol puma üti fel a tanyáját, rögtön üldözőbe veszik, még pedig kutyákkal, mint holmi hitvány nyulat vagy rókát. Ezt pedig mi nem szeretjük és inkább elfutunk, azért is olyanforma a hírünk, hogy gyávák vagyunk. Röstelem, de már csak meg kell vallanom az igazat, ámbár jobb volna, ha olyan hősi hírünk volna, mint van az oroszlánnak. No de hát nem lehet mindenki oroszlán!

De nemcsak azt fogják ránk, hogy gyávák vagyunk, hanem valami nagyon okosaknak sem tartanak. Már ebben nincs igazuk! Én legalább nem hiszem el. Mert arról csak nem tehetünk, hogy az emberek még sokkal furfangosabbak! Mindjárt elmondom nektek, mért fogják ezt reánk. Ti aztán mondjátok meg, igaz-e? Hanem biz én még nektek sem hiszem el,

ha ti is azt mondanátok. No persze! Nem elég, hogy kárunk van, még csufolódást is törjünk?

Mert úgy van az, hogy nagy kárt vallunk néha, épen mikor nagyon jól akarunk gazdálkodni. Az pedig így történik:

Nekünk pumáknak az a szokásunk, hogy ha jó prédára tettünk szert, tovább isgondolunk ám az orrunknál. Arra gondolunk, hátha holnap nem lesz olyan jó szerencsénk, nem találunk jó zsákmányra? Akkor bőjtös nap következnek, az pedig nem mulatságos. Tudom, ezt ti is elhiszitek, mert fogadni mernék, akárhányan vannak köztetek, a kik egyszer-máskor büntetésből nem kaptak ozsonnát. Ez aztán nem volt kellemes, ugy-e? No's tehát: mi nagyon okosan és helyesen cselekszünk, hogy mikor olyan nagy prédát ejtettünk, a melyet egyszerre nem birunk megenni, azt szépen eltesszük más napra. Gödröt ásunk erős körmeinkkel a földben és oda bekaparjuk a maradékot. Jó lesz az holnap, ha jobb nem akad. Hogy pedig ármányos tolvaj el ne lopja, ott közel heverészünk.

Ez már csak okos dolog, ugy-e?

Igen ám, de most már mi következik! Laknak itt a mi tájunkon gonosz, torkos keselyük, melyek szeretnek könnyű szerrel jó lakomához jutni. Nagyon jó szemök van a semmiháziaknak és még jobb orruk: messziről megérik, ha valahol jó falat van. Rögtön oda gyülekeznek, nem is egy-kettő, hanem egész csapat és hozzá látnak, hogy karmaikkal kikaparják a mi elrejtett zsákmányunkat. És sokszor sikerül is nekik, mikor kissé messzebb

elsétáltunk onnan; de sokszor rajta kapjuk őket a tolvajságon. Már ezt természetesen nem lehet eltűrni. Egy-egy vitéz öreg puma tehát bős haraggal neki ront a rabló seregnek, mely ijedten röppen föl a magasba.

Eddig jó volna, de most jön a baj. A mint a keselyük felröppennek, ezt megszire lehet látni. Az emberek pedig, a kik látják, rögtön így szólnak:

»Ott puma van! Menjünk, fogjuk el!«

Rögtön előhívják kutyáikat, lóra ülnek s puskával, karikással vadászatra indulnak. Ilyenkor aztán nehéz a menekülés, mert a legfurfangosabb puma is hiába igyekszik elrejtőzni, a kutyák kiszimatolják, nyomra vezetik a vadászt; nincs más hátra, mint futni. Csakhogy ez is veszedelmes. Ha sik a vidék, a vadász jól célózhat és golyója véget vet a menekülő puma életének. Az jó szerencse, ha erdő van közel; föl lehet mászni a fára és meglapulni valamely vastag ágon, míg a veszedelem el nem mulik.

Mert jól tudunk ám fára is kapaszkodni, akár csak a macska, nagy boszúságára az itt tanyázó majmoknak és madaraknak. Persze, ezek azt hiszik, hogy a fák csak az ő számukra nőnek; de meg félnek is tőlünk. Nem mondom, hogy néha-néha, mikor épen jobb falat nem akad, egy-egy majmocskát vagy madarat is meg nem kaparítunk; de rendszeren nem ilyesmiért szoktunk a fákra fölmászni, hanem azért, hogy ott meglapulva leskelődjünk és a fa alatt gyanutlanul elhaladó kisebb állatokra hirtelen leugorhassunk. Így könnyebben jutunk zsákmányhoz. A vizek közelében nem szere-

tünk tanyázni, mert — furesa, de ugyan — bár jól tudunk uszni, a vízben mégsem szeretünk gázolni.

Igy élünk és éldegélünk mi itt az amerikai vadonban, tőlünk telhetőleg csöndesen. Igenis, csöndesek vagyunk, nem szoktunk bömbölni, ordítani, mint egyik-másik atyánkfia. Tulajdonképen alig is lehet hangot hallani tőlünk, és ha épen megharagszunk, akkor a fogainkat viczorítjuk és köpködünk, mint a macska szokott. Ezt már bizonyosan láttátok és hallottátok, azért nem is magyarázom tovább.

De már bizonyosan meg is elégtétek a fecsegésemet, azért hát be is fejezem. Magam is megéheztem bele; amott jön az anyám, bizonyosan van valahol közel ozsonnára való elkaparva. Mindjárt előkerítjük és hozzá látunk. Alkalmasint ti is kaptok jó ozsonnát, tehát kívánok nektek hozzá jó étvágyat!

BÁMÉSZ GAZSI NAPJA.

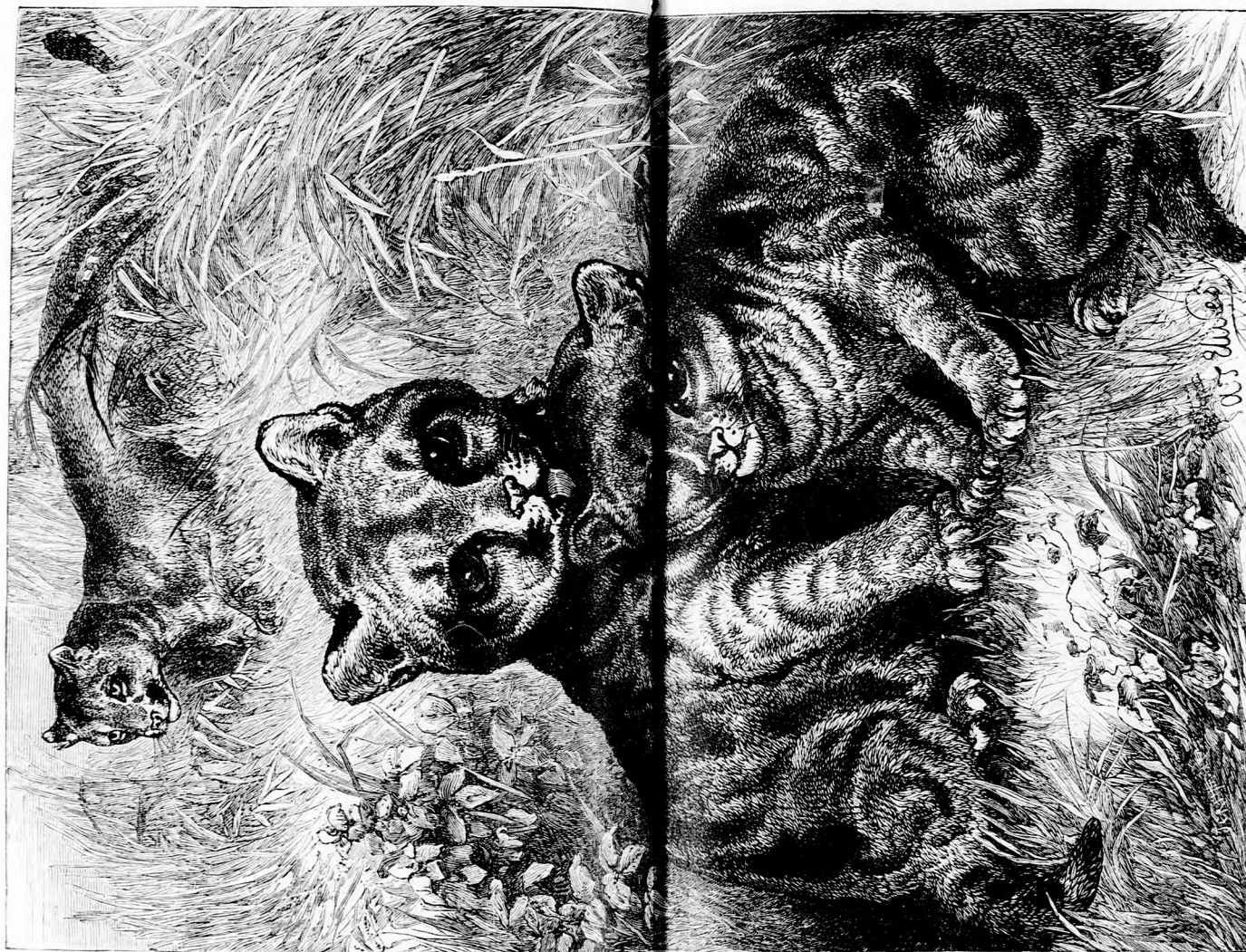
(Épületes história 7 képpel.)

MONDHATOM, egy csöppet

sem barátságosan hangzott ez a kiáltás:

— Ejnye, te bámész Gazsi, mit csinálsz már megint? Mind össze taposod a sárkányomat!

A sárkány valóban nagyon pórul járt. Mert a hosszú farka bele akadt a Gazsi lábába és mire kibonyolódott, hát

BABA-NÉGYLÁBUK. Puma-kölykök. (Lásd a 166. lapon.)

gonddal és fáradsággal ragasztgatta össze a sárkányt ott a tágas tornáczon és már épen elkészült volna vele, mikor édes

mégis szerette volna magát valamiképp kimenteni.

— Nem az én hibám... ez már csakugyan nem az én hibám... tehetek én róla, ha az utamba áll valaki?

— Valaki! Hát a sárkány papiros farka valaki, aki talán félre tud menni az utból, ha valaki vaktába bele botlik? szölt Lajos épen séggel nem nyájasan.

— No jó, hát nem valaki, hanem valami... Nem tehetek róla, ha ide teszed a sárkányodat az utba, felelé Gazsi.

— Talán nincs elég hely? Épen csak ide kellett botlanod. Ha egy kicsit ügyelsz, nem csinálsz kárt. Hanem persze te soha sem gondolsz másokra, csak magadra.

— Az ám, jókor mondd, mikor most sem a magam dolgában járok, hanem a máséban

— Ugyan kinek a dolgában járnál?

— Apa küldött levéllel az Imre bácsiékhöz és meghagyta, hogy siessek. Láthatod, hogy nem én vagyok az oka a sárkányod bajának.

Lajos ezt egy csöppet sem akarta belátni, mert olyan formát gondolt, hogy az apa levelével utra lehet indulni a nélkül, hogy a sárkány farkát össze kellene

kedves testvéröcsse arra sétált és bele botlott. Az igaz, hogy maga is meghökkent egy kicsit, mert igazán nem akart bajt okozni a bátyjának. De

bizony egy helyett három darabra is volt tépve, ami pedig, úgy gondolom, a legszelidebb sárkánynak sincs kedvére.

Még kevésbé Lajosnak, a ki nagy

taposni. Meg is akarta ezt magyarázni, de Gazsi nem várta meg a magyarázatot, hanem kisétált a kapun olyan egyenesen, hogy bele ütközött az utszéli czövekbe, mert hát a szemközti ház tetején egy

macska sétált és azt természetesen nézni kellett, miként sétál a háztetőn. Egyszerre pedig nem lehet a háztetőre is nézni, meg a láb elé is.

Nem valami nagyon ütötte meg magát, tehát nem is törődött vele, sőt még szerette, hogy a czövekkel ilyképen találkozott, mert ez figyelmeztette, hogy nem arra kell mennie, a merre a ház tetején sétáló macskát jobban láthatja, hanem éppen az ellenkező irányban, mert csak úgy juthat Imre bácsiékhoz.

Jobbra fordult tehát és zsebre dugott kézzel kényelmesen ballagott odább.

Hogy valami nagyon sietett volna, nem mondhatnám. De minek is siessen? A bácsiék nem laknak nagyon messze, aztán mire haza érkezik, apa ugy sem lesz otthon, csak ebédnél fogja látni.

Inkább nézegetett hát szét jobbra is, balra is; és mindenütt látott valami érdekeset: hol egy kocsit, hol katonákat. Épen javában bámult oldalra, egy szép négylovas hintóra, mikor egyszerre csak bele ütközött valakibe. Az a valaki pedig egy kertész fiú volt, a ki a kezében is, meg a fején is egy-egy kosarat vitt, tele zöldséggel és semmi rosztat nem gyanítva, vigan füttyörészve ment a maga útján. De csak addig ment és addig füttyörészett, míg rossz sorsa össze nem hozta Gazsi barátunkkal.

Mert Gazsi, folyvást oldalt bámészkodva, csak ment szépen előre, mignem hátulról beleütközött a kosaras fiuba.

Majd leütötte a lábáról s a fiú ijedten nagyot kiáltott, amire volt is oka, mert egyszerre csak azon vette észre magát, hogy a fején tartott kosár a hirtelen lökéstől megbillen és esik lefelé a földre, a kalarábé, krumpli, répa pedig gurul szerieszét az utcán.

Nagy nevetés mert holmi pajkos közel jártak, tetszebezzeg nem tetszetdühösen fordult okozta neki azt a kNem is hagyta szó

— Ejnye okto nem elég tágas az rajtam keresztül ve

Gazsi barátu kicsit, de úgy vélte,

— Már erről barátom! felelé. utamba?

— Micsoda?

Talán nekem há hogy lássam, ki jorra elé, merre meg

Ezért meg G

— Elhallgass

mindjárt megbánod

— Én bánom

Ezzel a harag

kosarat is, és neki nak. De már eru volt Gazsinak, kiv

gyülekezik egész oda, hogy a vereked nem illik uri gyere

nem volt valami nagy hirtelen elfu

kaczagnak utána, a a dühös kertész fiu csak hátba vágta;

ilyen olcsón menek utczába befordult, az egész kis kalandn hogy egy háztetőn m

Nagy nevetés hallatszott több felől, mert holmi pajkos gyerekeknek, a kik épen közel jártak, tetszett ez a kis komédia. De bezzeg nem tetszett a kertész fiúnak, a ki dühösen fordult hátra, hogy lássa, ki okozta neki azt a kellemetlen meglepetést. Nem is hagyta szó nélkül.

— Ejnye oktondi bámész urfia! Hát nem elég tágas az utcza, mi? Épen csak rajtam keresztül vezet az utja?

Gazsi barátunk megszeppent egy kicsit, de úgy vélte, hogy nem ő a hibás.

— Már erről én nem tehetek, kedves barátom! felelé. Minek állt épen az utamba?

— Micsoda? Az utjába álltam? Talán nekem hátul is van szemem, hogy lássam, ki jön utánam. Nézzen az orra elé, merre megy.

Ezért meg Gazsi haragudott meg.

— Elhallgass, azt mondom, mert mindjárt megbánod!

— Én bánom meg? No hát lássuk!

Ezzel a haragos fiú letette a másik kosarat is, és neki gyürkőzött a birkózásnak. De már erre semmi kedve sem volt Gazsinak, kivált mikor látta, mint gyülekezik egész csapat utcza gyerkőcz oda, hogy a verekedést lássa. Már ilyesmi nem illik uri gyerekhez, azért hát, bár nem volt valami vitézlő dolog, de biz ő nagy hirtelen elfutott. Hallotta, mint kaczagnak utána, azt meg érezte, hogy a dühös kertész fiu egy krumplival ugyancsak hátra vágta; de még örült, hogy ilyen olcsón menekült. S a mint a másik utczába befordult, már oda sem gondolt az egész kis kalandnak; inkább azt nézte, hogy egy háztetőn mint forog a szélkakas.

Azaz, csak nézte volna, mert egyszerre csak fölkiáltott:

— Jaj! No! Mi ez?

Az bizony nem volt semmi egyéb, mint hogy egy kéményseprő legény jött szemközt, vállán a szerszámmal és Gazsi egyenesen bele ment a képével a kormos kéménytisztító seprőbe, úgy, hogy még a

kalapja is leröpült a fejéről. A legény pedig nagyot nevetett.

— Na, látott már a világ ilyen vaksi bámész ficzkót! Egyenesen bele szalad a seprőbe.

— Maga a vaksi, maga a bámész ficzkó! kiáltá Gazsi mérgesen. És én azt nem tűröm, hogy engem efféle ostoba szurtos bekormozzon.

Erre meg a kéményseprő legény hagyta abba a nevetést. Izmos kézzel vállon ragadta Gazsit és így szólt:

— Hogy mondtad ezt, te kis tacsó? Ostoba szurtos? Ki az? Szeretném tudni, kire értetted: reám-e, vagy a seprőre?

Gazsinak nagy kedve lett volna azt felelni, hogy bizony reá, nem a seprőre. De a legény igen keményen fogta. Ebből még baj lehet. Az okosabb enged; gondolá Gazsi és szeliden mondá:

— Oh... csak a seprőre értettem, természetesen.

— No, azt nem bánom, a seprő nem törődik veled, mit fecseg róla holmi efféle kótyonfitty. De tanuld meg, barátocskám, hogy ez a seprő, ha kormos és szurtos is, azért hasznos és érdemes szerszám, mellyel becsületes kenyeret lehet megke-resni.

Ezzel eleresztette, nagyot taszítva rajta. Gazsi nem is kináltatta magát, hogy odább menjen, inkább futva futott. Csak akkor állt meg, mikor észrevette, hogy az emberek nevetnek rajta. Eszébe jutott, hogy bizonyosan kormos az arca. Elővette a zsebkendőjét és törölgette magát. Sikerült is úgy a hogy tisztára töröl-nie az arcát, legalább annyira, hogy nem volt többé olyan maskara.

— De most már sietnem kell, mert utoljára is elkésem: gondolá.

Épen ekkor ütött a toronyóra és Gazsi futtában is oda bámult föl a toronyra, hogy lássa, hányat mutat az óra. Így persze nem láthatta, kinek és minek fut neki, pedig már megint ott volt előtte az akadály. Sőt még figyelmeztető kiáltás is hallatszott:

— Vigyázz, fiu!

Csakhogy Gazsi nem ügyelt és esze ágába sem jutott, hogy az a kiáltás neki szól. Hanem a következő pillanatban megbotlott, megakadt valamiben, maga sem tudta hamarosan, miben, aztán sival-

kodott is valami a lába alatt, ő maga pedig úgy érezte, hogy most már mindjárt

nem tudja, megálljon-e a lábán vagy végig terüljön-e a földön. Persze, ha tőle függ, jobb szeretett volna megállni a lábán, csakhogy bele volt bonyolódva valami zsinórba, elvesztette az egyensúlyt s hogy még inkább megzavarodjék, egy mérges, éles hang rivalt rá:

— Ejnye haszontalan ostoba ficzkó, hát nem tudsz az orrod elé nézni?

Nézett volna bizony Gazsi barátunk, csakhogy most már hiába nézett, mert a milyen hosszú volt, úgy elterült a földön, orra bukott és nem látott semmit. De ha nem látott, érezni érzett valamit, még pedig egy csöppet sem kellemes valamit: azt, hogy ugyancsak püfölik. Már ezt türni nem volt kedve, tehát gyorsan és mérgesen felugrott s ekkor látta, mi tör-

tént vele. Egy as-
rázon vezetve ke-
pedig bele botlott
asszonyosság sikolto-
vonított, a körül ál-
tek s erre a mér-

kább neki tüzesen
egy párszor kemén-

— Semmire
togott a mérges ne-

— No, no...
az oka... nem el-
ütleget is kapjak
haszontalan kutya-

— Az nem
pen sétáltunk, mil-
rohantál. Tudnám
volna rá gondom,
ként kell az utcán-

tént vele. Egy asszonyság sétált ott, pórázon vezetve kedvencz kutyáját, Gazsi pedig bele botlott a zsinórba, kutyába, az asszonyság sikoltozott, pattogott, a kutya vonított, a körül álló emberek pedig nevettek s erre a mérges asszonyság még in-

kább neki tüzesedett és napernyőjével egy párszor keményen ráütött Gazsira.

— Semmire kellő, vásott ficzkó! pattogott a mérges nő.

— No, no... hiszen nem én vagyok az oka... nem elég, hogy elestem, még ütletet is kapjak? Az nem járja. Ez a haszontalan kutya az oka.

— Az nem oka semminek. Mi szépen sétáltunk, mikor te vaktában nekünk rohantál. Tudnám csak, ki az apád, majd volna rá gondom, hogy megtanítson, miként kell az utcán járni.

Már ez veszedelmes fenyegetés volt s Gazsi megszeppent, hogy utoljára még nyakon csipik és apja elé vezetik, a ki pedig ilyenekben nem érti a tréfát. Hamar fölkapta hát félregurult kalapját és elutott.

— Ha még sok ilyen bajom akad, soha sem jutok a bácsiékhoz azzal a levéllel.

Amint ezt gondolta, hirtelen megállt. Aztán kutatni kezdte a zsebeit, kétszer-háromszor is benyult mindegyikbe.

— Nincs!... csakugyan nincs... csak nem vesztettem el azt a levelet? Hová tehettem?... Oh! Már tudom! Hiszen el sem hoztam... ott hagytam az asztalomon... mielőtt elindultam, kinéztem egy kicsit az ablakon... Most már ugyancsak futnom kell haza, hogy még idején megjárjam az utat.

Futott is, mint a szél és mihamar otthon termett. A tornáczon Lajos javában foltozgatta az összetépett sárkányt s ijedten látta a Gazsi közeledését. De Gazsi mint a főrgeteg rohant föl a lépcsőn, be a szobájába. Csakugyan ott feküdt a levél az asztalon. Zsebre dugta és megindult kifelé.

Már a lépcsőhöz közeledett, mikor a szobaleánnyal találkozott, ki az ebédlőbe vitt valami csemegét.

— Mi az, Lidi? kérde Gazsi.

— Majd megtudja az ebédnél Gazsi urfi.

Gazsi hátrafelé lépegetve bámult a csemegés tál után, találgatva, mi lehet benne... de egyszerre csak abba hagyott

mindent, még a lépegetést is, mert hirtelen elfogyott alóla a föld s ő nagyot zuhant hanyatt, fejfelé a lépcsőn.

Ijedten fölkiáltott, aztán hatalmasan koppanva gurult le, össze vissza zúzva törve az arcát, kezeit, lábait. Jóformán eszméletlenül terült el a lépcső alján, majd holtra ijesztve az ott foglalatoskodó Lajost.

Gyorsan elő siettek a házbeliek, föl-szedték a szerencsétlenül járt fiut s ágyba fektették. Mihamar megjött az orvos is, megvizsgálta, bekötözte és így szólt:

— Szerencsére nem tört el semmije, nincs valami nagy baj. De egy pár napig biz ezt megfekszi.

Meg is feküdte és eleinte ki sem kívánczolt az ágyból, annyira fáj a sok erős zuzódás. Másnap is bekötözve feküdt, de mégis jobban volt már annyira, hogy apjának, a ki vallatóra fogta, bűnbánólag elbeszélhetett mindent, ami vele történt.

— Utolért a büntetés, felelé apja. Még pedig kétszeres: mert nemcsak szenvedsz,

hanem kedves multságot is mulasztottál el. A bácsi meghivott, hogy menjünk ki ma vele pár napra falusi jószágára s azt irtam neki, hogy megyünk. Lajost elküldtem, ő most már ott futkos, te pedig itt busulhatsz az ágyban.

Erre Gazsi persze még inkább busult. Azután, mert volt rá ideje, elgondolkozott, hogy miért jut mindig annyi bajba? És kitalálta, hogy azért, mert az esze, figyelme nincs ott, a hol valami végzendője van. Erősen eltökélte, hogy ezentul ez más-kép lesz.

Remélem, állni is fog szavának. Ha megteszi, nem is keveredik többé annyi kellemetlenségbe.

GYERMEK

(Képpel)

JER NO! A mi
Kezdődik, u
Jer no, te kis
Keztyüdet ha

Aki tánczos és
Keze csupas
Csupas kezze
Tánczra a k

Kezed tokba sz
És jól tartsa
Mert ha sokat
Glacé keztyü

Hopp, előre, ga
Es most egy
Azt az első nég
Kérem, járja

MEGFEJTÉSEK

A »KIS LAP«
számában közölt tal

golyó, tó, szán, nyul

Helyesen fe
Rikhard, Grün Olga,
és Andor, Kohner Ren
Olga, Löwy Laczi és
Pista, Kelemen Margit
Szilágyi Ágota, Moln
Reisz Ödön, Weisz Imr
Bartholomeidesz Zoltá
gitka, Mihálovics Évik
csik József, Neményi E
Iréneke, Buzárovits Aug
Weitzendörfer Ilona,
Mátyás, Seligmann Ar
és Guszti, Engländer E
Iréneke, Widder Elza, S
János és Gábor, Debrec
Kornélia és Sándor,
Andor és Gyuri, Nemes
mér, Bauer Gusztáv, S
Rózsika, Ott Erzsike, S

GYERMEK BÁL.

(Képpel a czimlapon.)

JER NO! A mi bálunk nyolczkor

Kezdődik, ugy gondolom;

Jer no, te kis éhletlen,

Keztyüdet hadd gombolom.

Aki tánczos és gavallér:

Keze csupasza nem lehet.

Csupasz kézzel hogy kérhetnéd

Tánczra a kis hölgyeket?

Kezed tokba szorult már most,

És jól tartsad most magadat —

Mert ha sokat feszítgeted,

Glacé keztyüed kiszakad.

Hopp, előre, gavallérom!...

És most egy nagy kérelem:

Azt az első négyes tánczot

Kérem, járja én velem.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIV. kötet 10-dik számában közölt találós rímek megfejtése:

golyó, tó, szán, nyul, holló, gyermekek, tél.

Helyesen fejtették meg: Árkövy Rikárd, Grün Olga, Irén és Berta, Herz Irma és Andor, Kohner Renée és Vilmos, Eisenstädter Olga, Löwy Laczi és Géza, Máday Andor és Pista, Kelemen Margit és Kálmánka, Elek Mária, Szilágyi Ágota, Molnár Augustina és Adél, Reisz Ödön, Weisz Imre, Unger Ferencz és Lajos, Bartholomeidesz Zoltán, Szalay Jolán és Margitka, Mihálovics Évike, Tisza Lajos, Kratanicsik József, Neményi Elli, Bacher Ernő, Vimmer Irénke, Buzárovits Angusztá, Fleischmann Irén, Weitzendörfer Ilona, Ifj. Bartók Béla, Milkó Mátyás, Seligmann Aranka, Hesser Teréz, Andor és Guszti, Engländer Etelka, Ring Josephine és Irénke, Widder Elza, Szijjártó Margit, Szöllösy János és Gábor, Debreczeni Etelka, Goldmarek Kornélia és Sándor, Bergl Mariska, Kerese Andor és Gyuri, Nemcsik Margit, Aladár és Elemér, Bauer Gusztáv, Schreiber Móricz, Reichlin Rózsika, Ott Erzsike, Schweiger József, Maller

Margit, Suhajda Lajos és György, Messer Rezső, Ullmann Károly, Háty Sándor, Steiner Etelka, Gogl Lajoska és Zsiga, Ponori Margit, Czako Josefina, Münzer Gizella és Dezső, Engelmann Olga, Névy Mariska, Kelemen Blanka, Altmán Hugó, Burger János, Scharl testvérek, Grosz Teréz, Mangold Ella és Ottó, Schára Béla, Maderspach Juliska és Janka, Domby Kornélia, Keczer Stefánia, Fuchs Antónia, Melczer Irénke és Tibor, Ullmann Károly, Braun Zoltán, Szigehy Gizella, Boskovits testvérek.

Részben megfejtették: Frühauf Margit, Schwartz Berta és Irénke, Weisz Béla és Kornél, Halmay István, Redlich Ella és Kornél, Spitzer Hedvig és Ernő, Dózsa Aranka és Ödön, Forray Jolánka, Deutsch Izsó és Jenő, Neuherr Ignác és József, Deutschman Béla, Sonnenfeld Zoltán, Porváth Margit, Bibra Jenő, Máriássy Menyuka, Weisz Dezső, Rosenberg Emil és Alice, Gogl Lajoska és Zsiga, Lippich Margit, Weisz Irma, Uferbach Gizella, Triposzky Mariska és Gábor.

*

A »KIS LAP« XXXIV. köt. 10-dik számában közölt szövejtvény megfejtése:

Az idén nagyon sok hó van.

Helyesen fejtették meg: Tahy Sarolta és István, Sartory Riza és Margit, Müller Mariska, Tisza Lajos, Weisz Lujza és Jenő, Popper Adolf, Váczy Mariska, Szeghalmi Zsófi, Grün Olga, Herz Irma és Andor, Máday Andor és Pista, Kelemen Margit és Kálmánka, Etlényi István, Weisz Imre, Schwartz Berta és Irénke, Deutschman Béla, Frühauf Margit, Unger Ferencz és Lajos, Reisz Ödön, Elek Mária, Szilágyi Ágota, Molnár Augustina és Adél, Jakobovits Blanka, Sztankóczy Margit és Lenke, Paul Ilonka, Adler Margit és Ernő, Harnos Mariska és Géza, Nemschitz Alfréd, Kohn Géza és Géza, Weisz Béla és Kornél, Löwy Laczi és Géza, Hubert Sárka, Miska, Gyula és Imóca, ifj. Hölbling Miksa, Holtscher Elza, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Herz Irma és Andor, ifj. Rákovszky Károly, az orosházi zsidó-iskola III. osztályának növendékei, Redlich Ella és Kornél, Mihálovics Évike, Sonnenfeld testvérek, Dúzs Erzsike, Kratanicsik József, Hertzka Róbert és Ágnes, Simon Margit, Ragályi Ilona, Fleischmann Irén, Kohn Gábor, Vimmer Irénke, Buzarovits Augusta, Bacher Ernő, Stern Margit és Ika, Schrecker Emmi, Milkó Mátyás, Sonnenfeld Zoltán, Vavrik Leonka, Czukermann Béla, Engländer Etelka, Kolos Arthur, Czárán Zoltán, Ring Josephine és Irénke, Widder Elza, Szijjártó Margit, Szabadi Árpád, Blaskovits György, Goldstein Áron, Szöllösy János és Gábor, Perl-

grund Fanni és Jenő, Vizi Riza, Pollner Izidor és Zoltán, Debreczeni Etelka, Goldmarek Kornélia és Sándor, Bibra Jenő, Kerese Andor és Gyuri, Szent-Imrey Anna, Wittmann Olga, Marton Jenő, Máriaassy Menyuka, Bauer Gusztáv, Bartholomeidesz Zoltán, Szilágyi Ágota, Posztóczky Margit, Schreiber Móricz, Polner Zoltán, Bobrovniczky Anna, Tripolszky Mariska és Gábor, Rechnitzer Elvira, Bogyánszky Hermina, Fleischmann Valéria, Uferbach Gizella, Weisz Regina, Czako Josefina, Berényi Mátyás, Ponor Margit, Weisz Irma, Zichermán Dezső, Berger Ármin, Tornallyay Mari, Háy Sándor, Bartók Mimike, ifj. Bodnár Sándor, Suhajda Lajos és György, Gyártás Mari, Maller Imre, Ott Erzsike, Rosenthal Arabella, Schweiger József, Szemző Erzsike, Scharl testvérek, Grosz Teréz, Lázár Mariska (nem illik beporozni az írást. F. b.) Robitsek Alice, Buzáth Mariska, Schára Béla, Dörögny Antal, Markovits Ella, Sziklai József és Géza, Melczer Irénke és Tibor, Böhm Jolánka és Erzsike, Braun Zoltán, Keczer Stefánia, Andaházy Etelka, Riszdorfer Erzsike, Szigehy Gizella.

Részben megfejtették: Unger Leona, Neuherr Ignác és József, Deutsch Izsó és Jenő, Trombitás Erzsike és Irénke, Helle Mariska, Vajda Irén, Ofner Ödön, Gubányi Margit, Weitendörfer Ilona, Martinovits Katalin, Schwartz Mariska és Berta, Nemcsik Margit, Aladár és Elemér, Csigó Elza, Hirsch Margit és Elemér, Weisz Dezső, Jeney Zoltán, Margalit Tilda és Jenő, Zichermán Adolf, Máj Oszkár, Buchhalter László, Hecht Sarolta, és Aladár, Steinhardt Jenő, Messer Rezső, Rosenberg Alice és Emil, Gogl Lajoska és Zsiga, Steiner Etelka, Zverina Erzsike, Maderspach Juliska és Janka, Domy Kornélia.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Widder Elza. Szép írásban simán elmondott, érdektelen történet. Hogy Jenő gyorsan javult meg, az tőle szép; de hogy vonzóbb legyen megváltozása, több és erősebb próbákon kellett volna átmennie. Emlékszel a »nagymana pápaszemében« a kis imposztor unokára? A másikra: Bécs, Briefmarken-Börse. Czimnek elég. — K. A. Hát bizony csak egy kedves jó szívnek, de fejletlen fejceskének a szösszenete. Nem való a közlésre. — Bogyánszky Hermina és Fleischmann Valéria. A kérdezett leányka kora 12 év. — Ifj. Bodnár Sándor. Hála Istennek, nem engem ért az a baj, melyről hallottál. Köszönöm szíves érdeklődésedet. Ha rejtvényeid be vannak sorozva, meg is fognak jelenni. — Rosenthal Arabella. Csak *szóvalkozást* mérítsz te a »Kis Lap«-ból? Szeretném, ha okulást is lelnél.

benne. Azóta, mindnyájunk öröme, megenyhült az idő. — **Szemző Erzsike.** Levél megy. — *Több levélről a jövő számban.*

BÜNTETÉS.

Sch. V. (Leveled papirosa írkából van kitépve, ami nem volna baj, ha körül volna nyírva. Szép tiszta írásodat azonban dicsérhetem.) — K. A. és Gy. (Rongyos szélű levélpapíros.) — Sch. V. — Cs. I. és I. — K. M. — H. J. — K. M. — W. I. — St. testv. — O. I. I. és T. (Rojtos papíros.)

Jótekonyság.

Az éhező gyermekeknek: Ragályi Ilona 1 frt., Szögyényi Conradine 1 frt 50 kr., Braun Zoltán 1 frt., Widder Elza 1 frt., Szirmay Szerena és Eveline 4 frt., Sziklai József, Géza és Vilmos 1 frt.

Ez adományok a »Pester Lloyd« című napi lapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon. **Forgó bácsi.**

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.
Egész évre 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legzélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felölös szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület.
 Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.

